

žovaný plnovous. Z něj mu trčela pouze bradka spletená do copu a stejně jako vlasy obvázaná koženým řemínkem. Jeho tvář byla ošlehaná větrem a bojem. Takovíto muži nikdy nenosili šerpy a záslužné kříže jako rytíři v nablýskané zbroji. Místo nich hrdě vystavovali šrámy a jizvy, které dokazovaly jejich zásluhy. Stejně ošlehaný byl i jeho dřevěný štít a kožená zbroj s ledabyle přidělanými kovovými pláty. Zrezlá kroužková košile již zažila také lepší časy, stejně jako zbytek jeho ošacení. Jen ta sekera byla výjimkou. Její čepel se ve svitu slunce blýskala jako odraz vodní hladiny a břit se nebezpečně usmíval. Hned se dalo poznat, že pochází ze žoldněřské pevnosti Rublat.

Pár žoldněřů už za svůj život Keira potkala. Byli různí. Někteří věrně sloužili těm, co si je najali, jiní bojovali v bitvách na vlastní pěst, a dokonce slyšela o jakýchsi Hormových bastardech, kteří se osamostatnili, vyplnili jakousi tvrz na východě a založili si vlastní „království“. To existovalo jen krátce, než si pro něj přišla zpět královská armáda.

Všichni Bastardi, ať už Gremoví, Hormoví, nebo jacíkoli jiní, měli jednu společnou vlastnost – byli to výborní válečníci. Občas trochu hovada bez pudu sebezáchovy, ale byla ráda, že v boji bude stát po jejím boku.

Keira otevřela ústa v odpověď, ale odvětit již nestačila. Přerušil je totiž červenobíle oblečený muž v lehké zbroji. V pravé ruce držel kopí a levou rukou ukazoval stejné gesto, které nakonec i vyslovil nahlas: „Stát. Jestli chcete

